

Draga braćo i sestre,

nastavljamo razmatrati neke evanđeoske prispodobе koje nam pomažu promijeniti pogled na stvarnost i otvoriti se nadi. Ponekad nam nedostaje nada, upravo zato što smo zarobljeni u krutom i zatvorenom načinu razmišljanja. Prispodobе nam pomažu gledati iz druge perspektive.

Danas vam želim govoriti o jednoj učenoj osobi, poznavatelju Zakona, koji ipak treba promijeniti perspektivu jer je previše usmjeren na samoga sebe i ne primjećuje druge (usp. Lk 10,25-37). On Isusa pita kako se može "naslijediti" vječni život, upotrebljavajući izraz koji to promatra kao neosporno pravo. No, iza tog pitanja možda se krije upravo potreba za pažnjom: jedina riječ za koju traži pojašnjenje od Isusa jest riječ "bližnji", koja doslovno znači "onaj koji je blizu".

Zato Isus pripovijeda prispodobu koja mijenja to pitanje, poziva da prijedemo s "Tko mene voli?" na "Kome sam ja pokazao ljubav?" Prvo je pitanje djetinje, drugo je pitanje zrele osobe koja je shvatila smisao svog života. Prvo pitanje postavljamo kada se povučemo i čekamo da nam se nešto dogodi, drugo nas potiče da krenemo na put.

Prispodoba koju Isus pripovijeda zbiva se upravo na cesti, i to na teško prohodnoj cesti – kao što je često i život. To je put kojim ide čovjek koji silazi iz Jeruzalema, grada na brdu, u Jerihon, grad ispod razine mora. To je slika koja već najavljuje što bi se moglo dogoditi: čovjeka napadaju, tuku, pljačkaju i ostavljaju ga napola mrtva. To je iskustvo koje se događa kad nam okolnosti, ljudi, pa čak i oni kojima smo vjerovali, oduzmu sve i ostave nas same nasred puta.

No, život se sastoji od susreta, i u tim susretima otkrivamo tko smo. Suočeni smo s drugim, s njegovom slabošću i krhkošću, i možemo odlučiti što ćemo učiniti: pobrinuti se za njega ili se praviti da ga ne vidimo. Svećenik i levit silazili su istim putem. To su ljudi koji služe u Hramu u Jeruzalemu, koji borave u svetom prostoru. No, bogoslužje samo po sebi ne čini osobu suosjećajnom. Jer, suosjećanje nije prije svega vjersko pitanje, nego pitanje čovječnosti! Prije nego što postanemo vjernici, pozvani smo biti ljudi.

Možemo zamisliti da su se, nakon što su dugo bili u Jeruzalemu, taj svećenik i levit žurili kući. Upravo nas ta žurba, koja je tako prisutna u našem životu, često sprječava da osjetimo suosjećanje. Tko misli da je njegovo putovanje važnije od svega, nije spreman zaustaviti se zbog drugoga.

No, evo dolazi netko tko se doista zna zaustaviti: Samarijanac, dakle pripadnik naroda koji su Židovi prezirali (usp. 2 Kr 17). U njegovu se slučaju ne spominje smjer kretanja, samo to da je bio "na putu". Religioznost ovdje nije važna. Taj se Samarijanac zaustavlja jednostavno zato što je čovjek pred drugim čovjekom u potrebi.

Suosjećanje se izražava konkretnim djelima. Evanđelist Luka detaljno opisuje što Samarijanac čini – njega nazivamo "dobrim", no tekst kaže samo da je bio čovjek: približava se, jer da bi nekome pomogao, ne možeš ostati na distanci; moraš se uključiti, možda i zaprljati. Čisti rane uljem i vinom, previja ih; stavlja čovjeka na svoju životinju – dakle, preuzima njegov teret, jer pomoći doista znači biti spreman nositi bol drugoga; odvodi ga u gostionicu i troši novac – "dva denara", što je otprilike dvodnevna plaća, i obećava se vratiti i eventualno platiti još, jer taj čovjek nije paket koji treba dostaviti, nego osoba o kojoj treba brinuti.

Draga braćo i sestre, kada ćemo i mi biti sposobni prekinuti svoje putovanje i osjetiti suosjećanje? Kada shvatimo da onaj ranjeni čovjek na cesti predstavlja svakoga od nas. I tada

će nas sjećanje na sve trenutke kada se Isus zaustavio da se pobrine za nas učiniti sposobnijima za suosjećanje.

Molimo, dakle, da rastemo u čovječnosti, kako bi naši odnosi bili istinskiji i bogatiji suosjećanjem. Molimo Srce Kristovo da nam udijeli milost da sve više imamo Njegove osjećaje.